

ναι ή Ιταλία και ή Ελλάς·
ζεις επίστης ώς αύται γλαυ-
κόν και βαλσαμώδη τὸν
οὐρανόν της τὸν ἔκτεινό-
μενον ἐπὶ τῶν τιτανωδῶν
βράχων της, ἐπὶ τῶν θαυ-
μασίων αὐτῆς κοιλάδων και
τῶν γονίμων και καταφύ-
των λόφων, ἐπὶ τῶν ἑλῶν
και τῶν λιγνῶν, και ἐπ
τῆς εὐρείας θαλάσσης, ητιν
περιλούει δῆλη τὴν δυτικος
νότειον πλευρὰν τοῦ μήκου-
σατῆς μὲ τὰς ἀναριθμήτους
νήσους και χερσονήσους, τοὺς
κολπίσκους, τοὺς ὄρμους
τοὺς πορθμοὺς, τὰ κατάστε-
να, τέλος, ἐπὶ τῶν κατά-
κων αὐτῆς τῶν συγελθόν-
των ἀπὸ Ἀνατολῆς, Μεσημ-
έριας και Δύσεως.

Ἐκεῖ ο θερμὸς, ο φλο-
γερὸς ἥλιος ἐπιταχύνει τὴν
ώριμασιν τῆς Ἐλαίας, τῆς
κάκτου και τῆς ἀλόντης· ἐ-
κεῖ θάλλει η ροδοδάφνη,
και ὑψοῦται ἀκίνητος ο μα-
κροχαίτης φοινιξ, υἱὸς τῆς
μεσημβρίας, ἔμβλημα τῆς
ποιήσεως της.

Τῆς Δαλματίας ἔκυρίσουσαν κατὰ διαδοχὴν Ρω-
μαῖοι, Σλάβοι, Γότθοι, Άβαρες, Φράγκοι, Κροάται,
Ούγγροι, Τούρκοι, Ἐνετοί, Αύστριακοι, Γάλλοι, και
τέλος πάλιν Αύστριακοί· τῆς ἐνετικῆς δὲ ιδίως
δημοκρατίας ὑπῆρξε τὸ ἀπόλυτον ἔρεισμα· ἀλλ' ο
λαός της ο ὁρειστροφος, ὑπὸ τὸν χειμαρρὸν τοῦτον
τῶν λαῶν και τῶν ήθῶν, οὔτε τὴν ἀνδρίαν του ἐλπ-
σμόνησεν, οὔτε τὰ ήθη παρεμόρφωσε. Καθὼς οι Ἐλ-
ληνες, διέσωσε τὴν ἐλευθερίαν ἐπὶ τῶν ὅρεων, και
τὸ μεγαλεῖόν του, ἀν και δέσμιον, φυλάσσει ὅμως
τοὺς ἀρχετύπους αὐτοῦ χαρακτῆρας. Ή γλῶσσά των
συμμιγεῖσα μετὰ τῆς Ιταλικῆς ιδίως, ίταλίζει ἐπὶ^{τὸν}
τὸ καθηρώτερον εἰς Ζάραν, Σπαλάτρον και Κάττα-
ρον, εἰς δὲ τὴν Ράγοναν η πρώτη μόλιςτάξις δι-
δάσκεται τὴν ιταλικήν, θρησκείαν ἔχουσι οἱ μὲν
τὴν καθολικήν, οἱ δὲ τὴν ὁρθόδοξον.

Λιμένες αὐτῆς πολυφοίτητοι είναι τὸ Σπαλάτρον,
τὸ Κάτταρον και η Ράγοντα.

Η Δαλματία, και ιδίως τὸ Μοντενέγρο, χορηγεῖ
εἰς τὴν ἀτυοπλοϊκὴν ἑταιρίαν τοῦ Λούδο τοὺς
ἀνδρείους ἐκείνους και ὁρεινοὺς ναυβάτας, τοὺς
ὅποίους βλέπομεν ταξιδεύοντες τὸν Ἀδρίαν, τὸ
Αιγαίον, τὸν Εὔξεινον και τὸν Δούναβιν.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο Σεπτέμβριος παρῆλθε, παρῆλθεν ο ἄγρος,
οὗτος και κατάρατος μὴν, ἀνευ διασκεδάσεων, ἀνευ
τέρψεων. Η ἐξοχὴ ωμοίαζε τὴν τεσσαρακοντούτιδα
ἐκείνην δέσποιναν, ητις ἐπὶ τοῦ ῥυτιδομένου προ-
σώπου της διατηρεῖ ἔχην μόνον τῆς παραλήλυθίας
καλλονῆς της. Η ωραΐτης τῆς φύσεως φαίνεται
ἔκπτωσηνημένη και μόνον η μονοτονία, η ἀχώριστος
αὐτη σύντροφος τοῦ γήρατος, ἐξαπλόνει τὸ βασι-
λεῖόν της ἀπὸ δυσμῶν μέχρις ἀνατολῶν. Εποχὴ^{τηνῶν} και ὀρέων! Ο κόραξ, η γλαῦξ, τὸ στρου-
ύον, η τρυγών, ωραιόβομενα εἰς τὸ κάτοπτρον
τοῦ οὐρανοῦ, διὰ τῶν κρωγμῶν των μᾶς ἐνθυμί-
ζουσι οἵτι τὸ φύινόπωρον παρέρχεται και ο πολιό-
θρις γέρων διαδέχεται αὐτὸν· αἱ ἀηδόνες ἀρῆκαν
τὰ δάση, και κατεσκήνωσαν ἐν σκηνώμασι γειρο-
ποιήτοις, τὸ δὲ κελάδημα αὐτῶν θέλγει ἐνίστε τοὺς
διαβάτας.

Ο Πειραιεὺς, ο τόσον ἐπιζήτητος τοὺς προ-
παρελθόντας μῆνας, χάριν τῶν θαλασσίων λου-
τρῶν, ἐρημος ἐγένετο, και τὴν μονοτονίαν αὐτοῦ δια-
κόπτει μόνον η σάλπιγξ τῆς φρουρᾶς, πεν-
τάκις τῆς ήμέρας πληροῦσα διὰ τοῦ θιβεροῦ

καὶ μενοτόνου ἦχου τῆς τὴν πειραϊκὴν ἐρημίαν καὶ μέλπουσα τὸ « γρηγορεῖτε, γρηγορεῖτε ! »

Αἱ δέσποιναι τῶν Ἀθηνῶν ξανθαὶ τε, σιτό-
χροοι καὶ μελαψαὶ, παρήτησκεν ἥδη τὰς λεπτὰς
ἔσθιτας των, ἀς ἔφερον ἐν Θέρει θελκτικώτατα· τὸ
ὅμιλα τοῦ διαβάτου, εὐτυχῶς, ἡ δυστυχῶς ἀγνο-
οῦμεν, δὲν θέλεις δυνηθῆ πλέον νά τίψῃ βλέμμα
κλοπικῶν ἐπὶ τοῦ ἡμιγύμνου λευκοῦ δραχίονος,
οὐδὲ ἐπὶ τῶν ἀλαζονετρίνων χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ τοῦ
ἰσπανικοῦ ποδὸς, οὐδὲ νά θυμάσῃ τὴν ζωηρότη-
τά των, τὴν κλίσιν των πρὸς τὸ εὐαίσθητον καὶ
τὴν μελαχροίαν. Ή λευκὴ ἐνδύμασία, τὸ ἔμβλη-
μα τοῦτο τῆς ἀθωότητος, τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς
τοὺς περιπάτους, ἀπεχαιρέτησε τὸν ὄριζοντα, ἀπε-
χαιρέτησε τοὺς κάμπους καὶ αὐτὰς τὰς ὁδοὺς τῶν
Ἀθηνῶν.

Τὴν Εὐρώπην οὐδεὶς πολιτικός σάλος ταράσσει· ἐν Γαλλίᾳ τὸν Πρίγκιπα Ναπολέοντα ὑποδέχονται πανταχοῦ μετὰ λαμπρότητος, πλεῖστα δὲ ἐπαρχιακὰ καὶ δημοτικὰ συμβούλια ἀπεφάνθησαν ὑπὲρ τῆς Αὐτοκρατορίας, καθὼς καὶ ὁ λαὸς, ὁ χείμαρρός οὗτος ὅλων τῶν κυβερνήσεων, οὗ τὸν ῥοῦν οὐδεμία ἀνθρώπινος δύναμις δύναται νὰ συγκρατήσῃ· ἡ ἀπάντησις τὴν δοπίαν ἔκαμψεν διὰ Πρίγκιψι εἰς Νιέζρην, ὅταν τὸ δημοτικὸν συμβούλιον τὸν συνεχάρει ὡς Αὐτοκράτορα, εἶναι εἰς τὰ στόματα διλων τῶν διπάδων του. **Οταρ** προκειται περὶ τῶν γενικῶν συμφερόντων, προσπαθῶ νὰ προλαμβάνω τὰς εὐχάριστας τοῦ ἔθνους, **Οταρ** δὲ περὶ συμφερόντων τὸ ὄποιον δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀτομικόρ, ἀκυλονθῶ κατέπιεν αὐτοῦ.

Πρέπει δύμας νὰ σημειώσωμεν ὅτι δὲν εἶναι συγκεχωρημένον νὰ δημοσιεύωνται ἀλλαὶ εἰδήσεις τῆς περιοδείας του, παρ' ὅσας ή ἐπίσημος ὑπουργικὴ ἐφημερίς κοινοποιοῖ. Μὲν ὅλας ταύτας τὰς ζητωκραυγάς, ἐν Μασσαλίᾳ ή ζωὴν τοῦ Ναπολέοντος ἐκινδύνευσεν· ή ἀστυνομίας εἴχεν ἀνκεκλύψει ὑπὸ θριαμβευτικὸν τόξον, ὡρ' οὖν ἔμελλε νὰ διέλθῃ ὁ Πρίγκιψ, καταχθόνιον μηχανὴν συγκειμένην ἐκ τεσσάρων πυροβόλων καὶ 250 τουφεκίων· ή πρώτη αὔτη ἀπόπειρα ἀπέτυχε. Διὰ νὰ ἐννοήσωσιν οἱ ἀναγνῶσται μας εἰς ποιὸν βαθμὸν ἔρθασεν ή κολακεῖα ἐν Γαλλίᾳ, καταχωρίζομεν περικοπὴν ἑνὸς ἀγνωμένου φυλλαδίου· ἰδού·

« Ὁ Πρίγκιψ εἶναι μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ, διοικεῖ
» ώς ὁ Κόλβερ, ἐκτελεῖ ώς ὁ Ρισελιέ, γράφει ώς
» ὁ Πασγύλας καὶ κυβερνᾷ ώς ὁ Μέγας Ναπολέων. »

Ἐν Ἀγγλίᾳ, μεσοῦντος Σεπτεμβρίου, ἀπέθανεν
ὁ δούκς Οὐελιγκτών, ὅγδοοντούτης; τὴν ἡλικίαν·
αἱ ἐφημερίδες ὅλαι ἐπενθήφορησαν· ὁ θάνατός του,
ὅς λέγει ὁ τύπος, ἀφῆκε κενὸν, τὸ διποῖον οὐδεὶς
δύναται νὰ ἀναπληρώσῃ· οἱ λόγοι του ἔθεωροῦντο
ὡς χρηστοῦ, καὶ μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βαρτελὼ ἔ-
λαβε τὸ ἐπώνυμον τοῦ ἀγέτητον· τὸ Ἀγγλικὸν ἔ-
θνος ἐκτιμᾷ, ὡς οὐδὲν ἄλλο, τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας
του· τιμᾷ χρηματικὴν, ἀμοιβὴν, τὰ πάντα ἐπιδα-
ψιλεύθησαν εἰς τὸν Δοῦκα Οὐελιγκτῶνα, ἡ δὲ πατοῖς

του τὸν ἔθεοποίησε, διότι τὸν ἔθεωρησεν ὡς σωτῆρα της εἰς τὰς κρισμωτέρας περιστάσεις· ἡ ταφὴ τοῦ Οὐελιγκτῶνος ἐκηρύχθη ὡς τελετὴ δημοσίᾳ τὸ δὲ σῶμά του ὡς ἴδιοκτησίᾳ ἔθινκή.

Ἐν Τουρκίᾳ ἡ μεταβολὴ τοῦ ὑπουργείου ἐπὶ τὸ αὐτοχθονικώτερον ἀποκατέστησε τὴν ἡσυχίαν, ἡ δὲ μερὶς τοῦ Πεστ-Πασσά παρεχώρησε τὴν ἔξουσίαν εἰς τὴν ἐναντίαν μερίδα. Ἐν Ἑλλάδι ἐτοιμάζεται λαμπρὰ ὑποδοχὴ διὰ τὴν ἐπιτροφὴν τῆς Α. Μ. τοῦ πολυποθήτου Βασιλέως ἡμῶν, δόστις φθάνει τὴν 19 τοῦ ἴσταμένου, κατασκευάζονται δὲ πυροτεχνήματα διὰ τὴν ἐσπέραν τῆς ἀφίξεώς του. — Δύο ἄπομα σημαντικὰ ἔρθασαν εἰς τὴν πόλιν μας κατὰ τὴν δεκαπεντημερίαν ταύτην, διέγειραν ἀρμοστής τῶν Ἰονίων νήσων μετὰ τῆς οἰκογενείας του, δόστις διατρίψας ἡμέρας τινάς, ἐπέτρεψεν εἰς Κέρκυραν, καὶ διατάρχης Κόμης Βακιόστης, συγγενής τοῦ Ναπολέοντος καὶ αὐλάρχης αὐτοῦ οὗτος ἔρθασε πρό τινων ἡμερῶν εἰς Πειραιᾶ δί' ἴδιαιτέρου γαλλικοῦ ἀτμοπλοίου μεταβαλίνων εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὃς ἐκτακτος ἀπεσταλμένος, καὶ ἔχων ὅπτην διαταγὴν νὰ προσφέρῃ τοὺς σεβασμούς του εἰς τὴν Σεπτήν Αντιθεσίλισταν Ἀμαλίαν, ἐκ μέρους τοῦ Ναπολέοντος.

Ο ἀναγνώστης τῶν ἐπαρχιῶν δικαιοῦται νὰ μᾶξε
ἐρωτήσῃ τὶ πράττουσιν οἱ ἄρχοντες τῆς πρωτεύ-
ούσης, οἱ ὑπουργοί μας, οἱ πατέρες τοῦ ἔθνους. Οἱ
μὲν, ἔξαιρέσει ὀλίγων βαθυπλούσιων, ἔξοδεύουσι
πλέον παρ' ὅσα ἐσοδεύουσιν, οἱ δὲ καταγίνονται
σπουδαίως νὰ εὔρωσι τὸν χρυσοῦρρόν τον Πακτωλὸν
ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Ἄν δ' ἀποτύχωσιν δ λόγος εἰ-
ναι ἀπλούστατος, δ Πακτωλὸς εστέρευσε πρὸ πολ-
λοῦ, καὶ ἀντὶ χρυσοῦ κυλίει . . . δὲν κυλίει τίπο-
τε, οὔτε ἄργιλον . . . Οἱ δὲ ἔσχατοι, καὶ διὰ τοῦ-
το πρῶτοι πάντων, συλλογίζονται ως πατέρες περὶ
τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν θετῶν τέκνων των,
διὰ τοῦτο αὐτῆροι πρὸς αὐτὰ δεικνύονται, ἐνῷ
οὗτοι δύο ἔτη κατησώτευσαν ἐν σπιτάλῃ νο-
μοθετικῇ.

Ο Αγγλικός στόλος διέμεινε μόνον δύτικών ήμερων εις Σαλαμίνα, λύπην βαθυτάτην και έγκαρδον ἀπολιπών εις τὰς διαφόρους βιομηχανικάς τάξεις τῆς κοινωνίας· τὰ Άνάκτορα καὶ ἡ Ακρόπολις ἦσαν τὰ δύο ἀντικείμενα τῆς περιεργείας τῶν πληρωμάτων τῶν πλοίων· εἶναι περίεργον νὰ θλέπη τις τοὺς Ἀγγλούς μὲ πόσον θρησκευτικὸν θευματισμὸν ἴστανται ἀπέναντι τῶν ἔξαιροις ἀριστούργημάτων τῆς προγονικῆς μας εὐκλείας. Ἀποδημοῦντες, ἔλαθον ἔκαστος ἐν τεμάχιον μαρμάρου, πρὸς μνήμην ὅτι ἐπεσκέψθησαν τὸν Παρθενῶνα. Δὲν λησμονοῦμεν ὅτι οἱ ἀναγνῶσται καὶ οἱ ἀναγνώστριαι ἡμῶν εἶναι φιλοθεάμονες, καὶ οἱ πλεῖστοι αὐτῶν λέγονται μουσικοί... χρεωστοῦμεν λοιπὸν νὰ τοὺς διακοινόσωμεν ὅτι περὶ τῆς Θεατρικῆς ἑταρίας ἐμάθαμεν. Ο. Κ. Φ. . . . ἄμα φύλασσας διέτρεξεν ὅλας τὰς πόλεις ζητῶν τοὺς ἐπιστημοτέρους μελιθρούς· τὸ θεατρικὸν τρόπαιον ἀρ' ἐνὸς, καὶ ἡ ἐλλη-

νική φιλοτιμία ἀφ' ἑτέρου, οὐκ εἴασαν αὐτὸν κα-
θεύδειν.

Ἄπο Οὐεσουΐού λοιπὸν μέχρις Ἀλπεων, ώς εἰς
ἀνθοδέσμην τινὰ πολυανθῆ καὶ ἀτλαντιαίαν, ἔκλεξεν
αὐτούς· οὕτως τὸ Θέατρόν μας θέλει ἔχει τὸ ὅρδον
τοῦ Μιλάνου, τὸ ἱον τοῦ Τορίνου, τὸ καρυόφυλλον
τῆς Φλωρεντίας καὶ τὴν ῥοδοδέρψην τῆς Νεαπόλεως.

Οἱ θεατρῶν μας δὲν ἐφείσθησαν οὔτε μόχθων,
οὔτε πόνων, οὔτε ἀγρυπνιῶν ὅπως εὐχαριστήσωσι
τὸ κοινὸν· ἔνα μόνον ὄρον ἐπιβάλλουσιν εἰς αὐτὸν, νὰ
ἔρχεται εἰς τὸ Θέατρον μὲ τὸ θαλάντιον πλήρες
καὶ νὰ μὴν ἀποκάμη πληρόνον τὴν εἰσοδον·
προσέτι πρὸς τέρψιν οὐχὶ μόνον τῆς ἀκοῆς, ἡτις,
ἢ τὸ εἴπωμεν χαμηλὴ τῇ φωνῇ, εἰσέτι ἐν Ἑλλάδι,
Βαρυηκοῖ, ἀλλὰ καὶ τῆς ὁράσεως ἐμίσθωσαν χο-
ρευτάς καὶ χορευτρίας . . . Τώρα, ναι, προλέγομεν
αὐτοῖς καὶ ἐπευχόμεθα ἐπιτυχίαν.

Ως πρῶτον μελόδραμα τοαγικὸν θέλουν δοθεῖ
«οἱ Μαζαναδέροι» τοῦ μουσοδιδασκάλου Βέρδου· μικρὰ
λοιπὸν ὑπομονὴ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῆς χαρμοσύ-
νου ἐκείνης ἡμέρας, καθ' ἣν ἀπας ὁ κόσμος τῶν
Ἀθηνῶν θέλει τεθῆ εἰς κίνησιν.

Θέλω διηγηθῆ τώρα καὶ τινα ἀθῶν ἀνέκδοτα,
ἀλλὰ φοβούμενος τὰς παρεξηγήσεις, ἐκ προοιμίων
κηρύσσω ὅτι σκιαγραφῶ, χωρὶς νὰ εἰκονίζω.

Κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἐλικωνιάδων, εἰς φιλόσοφος,
νεανίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἐπομένων εἰς τὸ
ἄνθιος τῆς ἡλικίας του εὑρισκόμενος, διότι μόδις
συνεπλήρωσε τὸ ἐν τρίτον τοῦ 18 αἰῶνος καὶ τὸ
ἡμιστοῦ τοῦ 19, μετὰ ὠριμον σκέψιν ἀπεφάσισε, καὶ,
ὅταν τις τόσον νέος ἀποφασίζῃ δὲν μετανοεῖ, νὰ
ἀποκαταστήσῃ νέχων τινὰ εὐτυχῆ· τρεῖς δλοκλήρους
μῆνας, ώς ὁ Διογένης μὲ τὸν λύχνον εἰς τὰς χειρας
ἐπειριφέρετο κράζων «οὐ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὴν
ἄνθρωπον ζητῶ». Αἴφνης αἱ ἐλπίδες του ἡρχισχύ-
να ἀναπτερῶνται καὶ πρὸς τὸν παρόντα αἰῶνα
τρέφεται τὸ βλέμμα του, ὅπως χρυσαλίδα πρὸς ἔκυτὸν
ἔλκεται. Ἀλλ' ἀγνοεῖ ὁ καλὸς καλύθεις, ὅτι χρυσαλίδες
οὐκ εἴωθεν ἀλίσκεσθαι.

Νέος τις φύσει ζωηρὸς κατ' ὄντα εἶχε πολιτι-
κῆς συζητήσεις, καὶ ἐκ τῆς σφοδρότητος, ώς φαί-
νεται, τῆς ὁμιλίας, ἔδηξε τοσοῦτον τὴν γλώσ-
σαν του, ὅστε ἐπὶ πολὺ δὲν ἥδυνατο νὰ ὁμιλήσῃ·
ἔκτοτε πάσχει γλωσσαλγία.

Κυρία τοῦ συρμοῦ ὑψηλῆς συμπεριφορᾶς καὶ μι-
κροῦ ἀναστήματος ἐμβῆκεν εἰς ἐμπορεῖον ζητοῦσα
ν ἀγοράσῃ φόρεμα τῆς ἔκθεσεως· ὁ ἄνθρωπος τοῦ
καταστήματος νομίζων ὅτι μὲ τὴν λέξιν ἔκθεσις
ἐννέει τὴν διετίμησιν τῶν πραγματεῶν του, τὴ
λέγει ὅτι δὲν δύναται νὰ τῇ δείξῃ τὴν ἔκθεσιν τοῦ
φορέματος· ή Κυρία ἐν τῷ ἀμα ωρίσθη. Ἐντεῦθεν
σύγχυσις γλωσσῶν καὶ ἰδεῶν· κατὰ καλὴν τύχην
ἔφισκεν ὁ ἐμπόρος, ὅστις ἐπάσχεις νὰ τὴν ἔξι-
λεώσῃ, ἔξηγῶν ὅτι ὑπῆρξε κακὴ συνεννόησις· ἀλλ'
ἐπὶ ματαίω· ἡ γυναικεία φιλοτιμία προσεβλήθη, καὶ
ἄλλη ἔξοδος δὲν ὑπῆρχεν, εἰμὴ ἡ ἔξιδος τοῦ ἐμπο-
ρίου· θίσει καὶ ἔξηλθε τοῦ καταστήματος μένει-

πνέουσα. Τὸ περιστατικὸν ἦτον ἀπλοῦν, ἀλλ' οἱ εὐ-
φυεῖς τῶν Ἀθηνῶν, οἵτινες σχολιάζουσι καὶ χλευά-
ζουσι τὰ πάντα, εἴρον πνευματῶδες νὰ τὴν ὄνομά-
σουν *Kyriar* τῆς ἔκθεσεως.

Λυπηρὸν συμβάν· ἡ κοιλούθησε τὸν παρελθόντα
μῆνα· ὁ ταχυδρόμος, ὁ διαδίδων, ἀπὸ τοῦ ἐνδέ
πόλου μέχρι τοῦ ἄλλου, σπουδαίας εὐρωπαϊκᾶς καὶ
ἰδίως τοπικᾶς εἰδήσεις, πεσῶν ἔθραυσε τὸν ἀριστε-
ρὸν του βραχίονα καὶ ἀνευ προειδοποιήσεως, ἔπικυ-
σε ταχυδρομῶν. Ἐννοεῖ βεβαίως ὃ ἀναγγώστης μας
ὅτι ἐπειδὴ γράφομεν ἐκ τῆς πρωτευούσης πρόκειται
περὶ τοῦ ταχυδρόμου τῶν *'Αθηνῶν'* τὸ πρᾶγμα
λίγων δυσάρεστον, αἱ εὐγαῖ τῶν κατοίκων ἔξε-
φράσθησαν ζωηρῶς ὑπὲρ τῆς τελείας ἀναρρώσε-
ως του.

Παρηλθεν ὁ καιρὸς τῶν ἐπαναστάσεων· ἡ ἀλήθεια
αὗτη εἶναι ἀναντίρρητος, καὶ μ' ὅλον τοῦτο ἀπὸ
καιροῦ εἰς καιρὸν ὁργανίζεται μικρὰ διὰ νὰ μὴ
λησμονῆται ἡ λέξις. Πρὸ ημερῶν εἰς τὴν πόλιν μας
ἔλαβε χώραν τοιαύτη τις, διαρκέσασα ἐξ ὥρας δὲν
ἦτον σοβαρὰ καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀγρυπνίας ἀστυνομία
ἀπεσύρθη, οὓς πάλιν ἀστεία, διότι αἱ Κυρίαι τῆς
Πρωτευούσης δὲν ἀρέσκονται εἰς ἀστείσμους· ἐπρό-
κειτο νὰ ἀγορασθῶσι τὰ γεοελθόντα ὑφάσματα τῶν
Παρισίων καὶ τοῦ Λονδίνου· χορία γυναικῶν πάσης
τάξεως ἐξηλθον τὴν πρωτίαν, τρέχουσαι δρομαίως
διὰ νὰ ἐκλέξωσι πρώται· λοξοειδῆ θέλματα ἔρρι-
πτεν ὡς μία κατὰ τῆς ἄλλης, ὅταν συνητῶντο,
μουρμουρισμοὶ μικροὶ ἡκούσθησαν καὶ τίποτε πε-
ριπλέον· οἱ σύζυγοί των τὰς ἡκολούθουν ἔχοντες
τὸ βαλάντιον κενὸν καὶ τὰς δρῦς χαμηλωμένας·
καθεῖς ἐννοεῖ, ὅτι τὸ νὰ προτρέψῃ ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς
δὲν εἴναι πρέπον, ἀλλ' αἱ Κυρίαι εἴναι ἀνυπόμονοι
πάντοτε νὰ φύλασσοι πρώται εἰς τὸν σκοπόν των·
ἡ κατανάλωσις λοιπὸν ἔγινε μεγίστη εἰς τὰς ποι-
κιλοχρόους ἐσθῆτας, αἵτινες θέλουν ἀρέσει βεβαίως
ώς δίδουσαι εἰς τὴν φέρουσαν εἶδος τε καὶ ἥθος τοῦ
ψιττακοῦ· διὸ πολλαὶ τῶν κυριῶν μας, καὶ πολλοὶ
τῶν κυρίων μας πρὸ καιροῦ ἥδη ψιττακίζουσιν.
Ω! διατὶ συγχρόνως καὶ νὰ μὴ πιθηκίζωσι! . . .

Εἰς Κύριος ἐξ ἐκείνων, οἵτινες ἔχουσι διηνεκῆ
πόλεμον κατὰ τῆς ἀληθείας, διωρίσθη ὑπάλληλος
εἰς τις ὑγιεινομείον· μεταβαῖς εἰς τὴν θέσιν του, ἔ-
σπευσε νὰ ἐπισκεψθῇ ἀξιότιμόν τινα οἰκογένειαν·
ἡ θυγάτηρ τῆς ἔρασμίας δεσποινής, ἀφοῦ συνεχί-
ρη αὐτὸν διὰ τὸν διορισμόν του, τῷ εἴπεν· Κύριε,
οἱ λόγοι σας θὰ ἔχωσι τώρα τὰ πιστά, διότι θέ-
λουσοι διέρχεσθαι διὰ τοῦ λιμοκαθαρητρού (καραν-
τίνας). Τὸ φυσικὸν πνεῦμα στολίζει πλέον ἡ ὁδό-
μας μίαν νεάνιδα.

ΕΓΘΥΒΟΥΔΟΣ.